

Ocena osiągnięć naukowo-badawczych oraz dorobku dydaktycznego, popularyzatorskiego oraz współpracy międzynarodowej dra inż. Marcina Anszczaka w związku z postępowaniem o nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego

Przedmiotem recenzji jest dorobek naukowy, dydaktyczny i organizacyjny, monografia na temat: „Organizacja procesu dekontaminacji w systemie bezpieczeństwa RP”, będąca pracą nominacyjną w postępowaniu habilitacyjnym Kandydata oraz cykl trzech artykułów naukowych. Merytoryczną podstawę opracowania recenzji stanowiła przede wszystkim wymieniona wyżej monografia habilitacyjna, wskazane trzy artykuły oraz autoreferat Habilitanta (Kandydata) wraz z dołączonymi informacjami o osiągnięciach naukowo-badawczych oraz aktywności dydaktyczno-organizacyjnej.

I Charakterystyka Habilitanta – podstawowe dane o Kandydacie

Pan doktor inżynier Marcin Anszczak ukończył studia wyższe drugiego stopnia w 2006 roku w Szkole Głównej Służby Pożarniczej w Warszawie i uzyskał tytuł zawodowy magistra inżyniera pożarnictwa. 20 grudnia 2011 roku uchwałą Rady Wydziału Zarządzania i Dowodzenia Akademii Obrony Narodowej w Warszawie uzyskał stopień naukowy doktora nauk humanistycznych w dyscyplinie nauki o obronności, w specjalności zarządzanie instytucjami publicznymi.

Przy tej okazji warto dodać, że Habilitant ukończył wiele znaczących z punktu widzenia bezpieczeństwa technicznego, publicznego, bezpieczeństwa powszechnego, a także zagrożeń (chemicznych i ekologicznych związanych z użyciem materiałów wybuchowych i niebezpiecznych) kursów eksperckich oraz szkoleń specjalistycznych w kraju i za granicą.

Kandydat w Autoreferacie podaje, że w ostatnim okresie był zatrudniony:

1. Jako funkcjonariusz Państwowej Straży Pożarnej
 - w latach 2004-2009 - dowódca sekcji w Jednostce Ratowniczo-Gaśniczej PSP nr 2 w Białymstoku Komendy Miejskiej Państwowej Straży Pożarnej w Białymstoku;
 - w latach 2009-2009 - specjalista w Wydziale Kontrolno-Rozpoznawczym Komendy Wojewódzkiej PSP w Białymstoku;
 - w latach 2009-2021 - starszy specjalista w Wydziale Operacyjnym Komendy Wojewódzkiej PSP w Białymstoku (pełnienie funkcji Wojewódzkiego Koordynatora ds. Ratownictwa Chemicznego i Ekologicznego);
 - w latach 2021-2022 - kierownik sekcji nauczania Ośrodka Szkolenia PSP Komendy Wojewódzkiej PSP w Białymstoku;
 - w latach 2022 - do chwili obecnej - adiunkt w Katedrze Działań Ratowniczych Wydziału Inżynierii i Ochrony Ludności Akademii Pożarniczej w Warszawie.

2. Jako pracownik cywilny (zatrudnienie równoległe w trakcie służby w PSP)
 - w latach 2012-2014 - adiunkt w Katedrze Bezpieczeństwa Wewnętrznego Uczelni Techniczno-Handlowej im. Heleny Chodkowskiej w Warszawie;
 - w latach 2014-2016 - kierownik Katedry Bezpieczeństwa Wewnętrznego Uczelni Techniczno-Handlowej im. Heleny Chodkowskiej w Warszawie;
 - w latach 2016-2019 - adiunkt w Katedrze Bezpieczeństwa Wewnętrznego Uczelni Techniczno-Handlowej im. Heleny Chodkowskiej w Warszawie;
 - w latach 2019-2020 - wykładowca w Katedrze Działań Ratowniczych Wydziału Inżynierii i Ochrony Ludności Szkoły Głównej Służby Pożarniczej w Warszawie;
 - w latach 2019 - do chwili obecnej adiunkt na umowę zlecenie w Katedrze Bezpieczeństwa Wewnętrznego Uczelni Techniczno-Handlowej im. Heleny Chodkowskiej w Warszawie (od 01.10.2023 do teraz powierzenie obowiązków kierownika Katedry Bezpieczeństwa Wewnętrznego Uczelni Techniczno-Handlowej im. Heleny Chodkowskiej w Warszawie);
 - w latach 2020-2022 - adiunkt w Katedrze Działań Ratowniczych Wydziału Inżynierii i Ochrony Ludności Szkoły Głównej Służby Pożarniczej w Warszawie.

Sylwetka naukowa i zawodowa Habilitanta oraz jego doświadczenia stanowiskowe wskazują na dość aktywną działalność dydaktyczną i specjalistyczną realizowaną głównie w ramach szkolnictwa pożarniczego. Bogata działalność zawodowa, dydaktyczna i organizacyjna została pozytywnie oceniona przez przełożonych i społeczność akademicką, czego wyrazem są liczne międzynarodowe i krajowe wyróżnienia.

II Charakterystyka dorobku naukowo-badawczego

Dorobek naukowy Kandydata obejmuje w sumie około 40 różnych opracowań naukowych (monografie, rozdziały w monografiach naukowych, artykuły indeksowane w czasopiśmie krajowych i zagranicznych, prace projektowe, konstrukcyjne i technologiczne). Zdecydowana większość to prace opublikowane po doktoracie, w tym: autorska monografia: *Organizacja procesu dekontaminacji w systemie bezpieczeństwa RP* [Warszawa 2024]. Jest też współredaktorem naukowym dwóch prac: *Zabić tysiące, przestraszyć miliony. Zagrożenia terrorystyczne i szanse na skuteczną obronę*, [Warszawa 2009] oraz *Studenckie prace naukowe - bezpieczeństwo i prawo* [Warszawa 2015]. Opublikował 16 rozdziałów w monografiach naukowych (14 autorskie i 2 współautorskie), 17 artykułów naukowych (8 autorskie i 9 współautorskie).

Do najważniejszych rozdziałów w monografiach naukowych można zaliczyć:

1. *Zastosowanie metod i technik matrycowania w dowodzeniu i koordynacji działań ratowniczo – gaśniczych dla Państwowej Straży Pożarnej*, [w:] M. Chrabkowski, C. Tatarczuk, J. Tomaszewski (red.), *Bezpieczeństwo w Administracji, Gospodarce i Biznesie, Aksjologia zjawisk kryzysowych w administracji i sektorze publicznym*, Wydawnictwo Wyższej Szkoły Administracji i Biznesu im. E. Kwiatkowskiego w Gdyni, Gdynia 2011, s. 90–104.

2. *Zasady prowadzenia działań ratownictwa chemicznego i ekologicznego w Państwowej Straży Pożarnej podczas zdarzeń w kolejowym transporcie towarów niebezpiecznych*, [w:] J. Wołęjszo, K. Szela, K. Nyszk, J. Paszkiewicz (red.), *Zarządzanie*

bezpieczeństwem w transporcie kolejowym, Wydawnictwo Akademii Obrony Narodowej, Warszawa 2016, s. 207-222.

3. *Wyzwania służb ratowniczych w XXI wieku wobec zagrożeń CBRN*, [w:] J. Żylińska, I. Przychodzkiej, M. Filipkowskiej-Tuthill (red.), *Współczesne wyzwania nauk społecznych i ekonomicznych*, Wydawnictwo Uczelni Techniczno-Handlowej im. Heleny Chodkowskiej, Warszawa 2016, s. 54-74.

4. *Zarządzanie i dowodzenie działaniami ratowniczymi w zdarzeniach wywołanych skażeniem radiacyjnym*, [w:] R. Runiewicz, I. Przychodzka, L. Milewicz (red.), *Współczesne problemy bezpieczeństwa, zarządzania i nowoczesnej inżynierii*, Instytut Wydawniczy EuroPrawo, Warszawa 2021, s. 183-194.

5. *Transformacja zagrożeń niemilitarnych w systemie bezpieczeństwa Rzeczypospolitej Polskiej*, [w:] K. Huczek, M. Ścigała, J. Żylińska, K. Gawkowski, P. Przybylski (red.), *Współczesne problemy prawa, zarządzania, bezpieczeństwa i nowoczesnej inżynierii*, Wydawnictwo Uczelni Techniczno-Handlowej im. Heleny Chodkowskiej, Warszawa 2023, s. 306-321.

Do najważniejszych artykułów indeksowanych w bazach naukowych można zaliczyć:

1. *Wykorzystanie matryc bezpieczeństwa w zarządzaniu i koordynacji działań ratowniczo-gaśniczych Państwowej Straży Pożarnej*, „Bezpieczeństwo i Technika Pożarnicza” 2013, Vol. 32, s. 15-23.

2. *Przesyłki niewiadomego pochodzenia, Przedsiębiorstwo Przyszłości*, kwartalnik „Uczelni Techniczno - Handlowej im. Heleny Chodkowskiej” 2023, nr 2(55), s. 19-30.

Podsumowując tę część recenzji, stwierdzić należy, że Habilitant choć nie posiada bardzo licznych dorobku publikacyjnego, a jego większość to artykuły krajowe i rozdziały w monografiach wydawców polskich, to zakres tematyczny oraz jego wartość merytoryczna szczególnie dotycząca procesu dekontaminacji jest wyjątkowo widoczna i naukowo znacząca.

Zainteresowania badawcze Kandydata w ostatnich latach działalności naukowej tj. po uzyskaniu stopnia naukowego doktora można podzielić na trzy blisko siebie związane obszary aktywności. Pierwszy to badania poświęcone głównie problematyce poznania istoty funkcjonowania i organizacji procesu dekontaminacji w systemach bezpieczeństwa Polski i innych krajów.

Drugi obszar zainteresowania związany jest z pogłębioną eksploracją naukową nad poszukiwaniem skutecznego zabezpieczenia logistycznego działań ratownictwa chemiczno-ekologicznego.

Trzeci obszar dotyczy obszaru zarządzania i dowodzenia działaniami ratowniczymi Państwowej Straży Pożarnej podczas zdarzeń z udziałem niebezpiecznych substancji chemicznych i radiacyjnych.

W ramach działalności naukowo-badawczej, Pan dr inż. Marcin Anszczak brał aktywny udział w pracach zespołów badawczych funkcjonujących w ramach projektów naukowo-badawczych finansowanych w drodze konkursów krajowych i zagranicznych. Były to następujące projekty:

1. *Instytucjonalizacja i optymalizacja hierarchicznego modelu matryc bezpieczeństwa oraz systemu zarządzania zasobami i działaniami ratowniczymi* - udział w charakterze eksperta,

2. *Zaawansowane technologie teleinformatyczne wspomagające projektowanie systemu ratowniczego na poziomach: gmina, powiat, województwo* - wykonawca zadań badawczych;

3. *Międzynarodowy projekt NATEC realizowany w ramach programu edukacyjnego Unii Europejskiej Leonardo da Vinci* - wykonawca zadań badawczych;

4. *Międzynarodowy projekt V4LEAD dotyczący porównawczych badań doskonałości przywództwa i etyki w Europie Środkowo-Wschodniej* - wykonawca zadań badawczych;

5. *Projekt naukowo-edukacyjny pt. Kampania edukacyjno-informacyjna „Ubi crimen, ibi victima”* - wykonawca zadań badawczych.

Ponadto Habilitant dość aktywnie uczestniczył w międzynarodowych programach badawczych w charakterze eksperta i instruktora. Wspomnieć można o Jego udziale w:

1. *Międzynarodowym programie z zakresu bezpieczeństwa chemicznego*, w ramach którego Organizacja do spraw Zakazu Broni Chemicznej i rząd Republiki Kazachstanu zorganizowali ćwiczenia praktyczne „*Regional Command Post Exercise on Chemical Safety*” - udział w charakterze eksperta;

2. *Kursie Assistance i Protection Exercises for Russian Speaking Participants* zorganizowanym w ramach Międzynarodowego Programu Organizacji do Spraw Zakazu Broni Chemicznej przez Instytut Kształcenia i Doskonalenia Zawodowego Ministerstwa Sytuacji Nadzwyczajnych Republiki Białorusi - udział w charakterze Instruktora;

3. *Międzynarodowym programie z zakresu reagowania na awarie jądrowe*, zorganizowanym przez stronę Republiki Białoruskiej na terenie budowanej elektrowni atomowej w Ostrowcu (Białoruś) - udział w charakterze eksperta;

4. *Międzynarodowym programie EU-CHEM-REACT* finansowanym z dotacji Unii Europejskiej - udział w charakterze eksperta;

5. *Międzynarodowym programie z zakresu ochrony ludności pt.: Reagowanie na zdarzenia jądrowe w białoruskiej elektrowni atomowej w Wilnie (Litwa)* - udział w charakterze eksperta.

6. *Międzynarodowym projekcie naukowym pt. Wzmocnienie bezpieczeństwa w zakresie CBRNE*, który finansowany był z Programu „Sprawy wewnętrzne” w ramach Funduszy Norweskich na lata 2014-2021.

Warto zauważyć, że w ramach działalności naukowo-badawczej, Kandydat współpracował z Narodowym Centrum Badań i Rozwoju jako ekspert i recenzent wniosków na wykonanie projektów naukowo-badawczych. Dotychczas ocenił 16 wniosków, w tym 8 wniosków związanych z badaniami naukowymi lub pracami rozwojowymi na rzecz obronności i bezpieczeństwa państwa.

Ogólnie można stwierdzić, że Habilitant jako autor kilku zadań badawczych, aktywnej działalności eksperckiej i instruktorskiej oraz recenzyjnej, zdobył dość duże doświadczenie w pracach projektowych.

Kandydat brał udział w 28 międzynarodowych konferencjach naukowych (jako prelegent, członek komitetów naukowych, organizacyjnych), organizowanych wspólnie z zagranicznymi uczelniami m.in. Narodowym Uniwersytecie Wołyńskim im. Łesi Ukrainki w Łucku (Ukraina), Przykarpackim Narodowym Uniwersytecie im. Wasyla Stefanyka w Ivano-Frankiwsku (Ukraina), Uniwersytecie Narodowym Obrony Cywilnej Ukrainy w Charkowie (Ukraina). Ponadto brał udział w 42 konferencjach krajowych (jako prelegent, członek komitetów naukowych, organizacyjnych oraz uczestnik).

Uczestnicząc w międzynarodowych i krajowych konferencjach naukowych, Pan dr inż. Marcin Anszczak głosił referaty naukowe. Łącznie wygłosił 20 referatów na międzynarodowych konferencjach naukowych, w tym 15 referatów samodzielnie i 5 w zespołach badawczych oraz 11 samodzielnie na krajowych konferencjach tematycznych.

Prezentowana problematyka konferencyjna dotyczyła głównie takich obszarów badań, jak: organizacja procesu dekontaminacji w systemie bezpieczeństwa RP, podejmowanie decyzji w zdarzeniach kryzysowych wywołanych skażeniami CBRN, wykorzystanie logistyki w procesie dekontaminacji podczas łagodzenia skutków zagrożeń CBRN w obszarze niemilitarnym, organizacja systemu ratownictwa chemiczno-ekologicznego RP w zapewnieniu bezpieczeństwa transgranicznego, zarządzanie i dowodzenie działaniami ratowniczymi w zdarzeniach wywołanych skażeniem radiacyjnym, opis straży pożarnej w latach 1918-2018 na terenie obecnego województwa podlaskiego, zarządzanie bezpieczeństwem w odniesieniu do zagrożeń bioterrorystycznych i chemioterrorystycznych, wykorzystanie metod i technik badań naukowych w procesie analizowania podstaw prawnych oraz poznawczo - metodologicznych systemów ratowniczych.

Do najważniejszych konferencji, w których brał udział i głosił referaty można zakwalifikować:

1. Rajgród, 11.02.2011r., II Polsko-Norweskie Warsztaty Ratownicze nt. Najlepsze praktyki. Transfer wiedzy pomiędzy polskimi i norweskimi służbami ratowniczymi, temat referatu: *Organizacja akcji ratownictwa chemicznego i ekologicznego na podstawie wytycznych Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej.*
2. Jurata, 08-10.05.2013r., V Międzynarodowa konferencja naukowa nt. Bezpieczeństwo w administracji, gospodarce i biznesie. Aksjologia zjawisk kryzysowych, temat referatu: *Zastosowanie metody matrycowania w zarządzaniu i koordynacji działań ratowniczo-gaśniczych dla Państwowej Straży Pożarnej.*
3. Warszawa, 26.11.2015r., pt. Zaawansowane technologie teleinformatyczne wspomagające Projektowanie Systemu Ratowniczego na poziomach gmina, powiat, województwo, temat referatu: *Wykorzystanie metod i technik badań naukowych w procesie analizowania podstaw prawnych oraz poznawczo-metodologicznych z zakresu systemów ratowniczych.*
4. Zakopane-Kościelisko, 11-13.01.2016r., pt. Współczesne problemy zarządzania i bezpieczeństwa, temat referatu: *Wyzwania służb ratowniczych w XXI wieku wobec zagrożeń CBRN.*
5. Czerkasy, 19-20.05.2016r., VII Międzynarodowa Konferencja Naukowa nt. Teoria i praktyka straży pożarnej i reagowania kryzysowego, temat referatu: *Zasady dekontaminacji masowej w Polsce.*
6. Gdynia-Karlskrona, 11-13.10.2018r., X Konferencja Naukowa nt. Logistyka Morska, temat referatu: *Zabezpieczenie logistyczne działań ratownictwa chemiczno-ekologicznego.*
7. Zakopane-Kościelisko, 24-26.02.2020r., V Międzynarodowa konferencja naukowa pt. Współczesne problemy zarządzania i bezpieczeństwa, temat referatu: *Zarządzanie i dowodzenie działaniami ratowniczymi w zdarzeniach wywołanych skażeniem radiacyjnym.*

8. Użgorod, 23-25.10.2019r., Międzynarodowa Konferencja Naukowa nt. Bezpieczeństwo na obszarze programu współpracy transgranicznej Polska-Białoruś- Ukraina, temat referatu: *Organizacja systemu ratownictwa chemiczno-ekologicznego RP w zapewnieniu bezpieczeństwa transgranicznego.*
9. Zakopane-Kościelisko, 11-13.01.2023r., VII Międzynarodowa Konferencja Naukowa nt. Współczesne problemy zarządzania, bezpieczeństwa i nowoczesnej inżynierii, temat referatu: *Transformacja zagrożeń niemilitarnych w systemie bezpieczeństwa Rzeczypospolitej Polskiej.*
10. Zakopane-Kościelisko, 14-15.01.2023r., VIII Międzynarodowa Konferencja Naukowa nt. Współczesne problemy zarządzania, bezpieczeństwa i nowoczesnej inżynierii, temat referatu: *Wybrane obszary podejmowania decyzji w zdarzeniach kryzysowych wywołanych skażeniami CBRN.*

Podsumowując należy stwierdzić, że aktywność konferencyjna Habilitanta jest wysoka, regularna i konsekwentnie rozwijana w kolejnych latach. Trzeba też zwrócić uwagę, że dotyczy zarówno przestrzeni krajowej (znacząco dominują konferencje organizowane przez instytucje publiczne), jak i zagranicznej (Norwegia, Szwecja, Ukraina, Białoruś).

Na aktywność naukową Kandydata składa się również Jego uczestnictwo w wykładach plenarnych w kraju i za granicą. Dotychczas uczestniczył w dwóch wykładach na zaproszenie Uniwersytetu Narodowego Obrony Cywilnej w Charkowie i jednym w Wyższej Szkole Policji (Akademii Policji) w Szczytnie.

Pan dr inż. Marcin Anszczak odbył jeden staż naukowo-dydaktyczny w Uniwersytecie Narodowym Obrony Cywilnej Ukrainy w Charkowie, 01.05-27.12. 2015 r.

Zauważalna jest też obecność Habilitanta w międzynarodowych (trzech) i krajowych (dwóch) organizacjach oraz towarzystwach naukowych jako instruktor, członek, wykładowca stowarzyszony oraz ekspert ds. zagrożeń CBRN.

Jest także obecny jako członek w komitetach redakcyjnych czasopism: *Zeszyty Naukowe SGSP*, *Safety and Fire Technique*, *Przedsiębiorstwo Przyszłości*.

Kandydat brał także udział jako recenzent wielu artykułów naukowych w kilku czasopismach:

1. *Zeszyty Naukowe SGSP* - 9 artykułów,
2. *Safety and Fire Technique* - 3 artykuły,
3. *Zeszyty Naukowe Pro Publico Bono* - 1 artykuł, a także dokonał recenzji rozdziału w opracowaniu zwartym (monografii).

Poddane ocenie publikacje w zdecydowanej większości odnoszą się do problematyki bezpieczeństwa powszechnego, koncentrując się na kwestiach bezpieczeństwa i ochrony ludności przed skażeniami chemicznymi, radiacyjnymi, biologicznymi, zarządzania zasobami obronnymi SZ RP w obszarze organizacji procesu dekontaminacji, bezpieczeństwa ekologicznego oraz charakterystyce sygnałów o zagrożeniach ludności, czy też terenu.

Znacząca ocena osiągnięć naukowo-badawczych Habilitanta jest doceniana przez środowisko naukowe w kraju i za granicą, czego dowodem jest liczba cytowań:

1. Google Scholar - 54, autocytowania - 21,
2. Research Gate - 13, autocytowania - 6,
3. Scopus - 7,
4. Indeks Hirscha - 3.

Doceniając wartość danych bibliometrycznych, nie wolno zapominać, że tak jak każdy wskaźnik ilościowy próbują one ukazać tylko jeden z aspektów osiągnięć uwzględnianych w recenzjach dorobku osoby zabiegającej o awans naukowy. Zgromadzone punkty nie zawsze pokazują skalę tych osiągnięć, ich rzeczywisty wymiar i znaczenie dla rozwoju określonej dyscypliny. Równie ważny jest rodzaj i charakter publikacji, ich aktualność i przydatność. Ważne są także inne formy aktywności naukowej, np. w postaci wystąpień na konferencjach naukowych, ekspertyzy naukowe albo prace w gremiach naukowych, radach programowych i komitetach redakcyjnych czasopism, zespołach (sądach) konkursowych, co niejednokrotnie można zauważyć u Habilitanta.

Podsumowując ocenę osiągnięć naukowo-badawczych Kandydata stwierdzić należy, że dorobek naukowy od czasu uzyskania stopnia naukowego doktora jest znaczący i wartościowy. Jego działalność naukowa związana jest z naukami o bezpieczeństwie. Ponadto charakteryzuje się dużą intensywnością i systematycznością. Pan dr inż. Marcin Anszczak dobrze też łączy aktywność zawodową i dydaktyczną z pracą naukowo-badawczą. Ten wymiar Jego naukowej działalności ocenić należy pozytywnie.

III Charakterystyka dorobku dydaktycznego, organizacyjnego (w tym we współpracy międzynarodowej) i popularyzatorskiego

Gruntowne przygotowanie zawodowe uzyskane podczas studiów magisterskich i inżynierskich, a także doktoranckich, służba na różnych stanowiskach specjalistycznych, udział w zespołach badawczych oraz praca w charakterze wykładowcy i adiunkta, ukierunkowały Pana dr inż. Marcina Anszczaka na działalność edukacyjną ze studentami w uczelni pożarniczej i studentami cywilnymi.

Kandydat działalnością dydaktyczną zajmuje się od 2012 roku. Jego doświadczenia dydaktyczne związane są głównie z pracą w Szkole Głównej Służby Pożarniczej (Akademii Pożarniczej) i Uczelni Techniczno-Handlowej im. Heleny Chodkowskiej w Warszawie. Praca w tych uczelniach dały Habilitantowi możliwość uzyskania dobrego warsztatu dydaktycznego. Przedmioty z których głównie prowadził zajęcia, to obrona cywilna i ochrona ludności, zarządzanie kryzysowe w administracji publicznej, zarządzanie w sytuacjach kryzysowych, obrona przed bronią masowego rażenia, pozarządowe formy bezpieczeństwa, ratownictwo specjalistyczne, zwalczanie przestępczości, BHP i ergonomia, historyczne uwarunkowania bezpieczeństwa wewnętrznego, bezpieczeństwo w komunikacji powszechnej i transporcie, zagrożenia przemysłowe i cywilizacyjne, bezpieczeństwo zdrowotne ludności, ocena ryzyka na potrzeby ochrony ludności, i instytucje bezpieczeństwa wewnętrznego, krajowy system wykrywania skażeń i alarmowania, strategiczne operacje ratownicze, organizacja i kierowanie działaniami ratowniczymi, systemy wykrywania skażeń i alarmowania, strategiczne reagowanie ratownicze, planowanie operacyjne, organizacja działań ratowniczych w obliczu sytuacji kryzysowych i kryzysów itp.

W trakcie pracy zawodowej (dydaktycznej) Habilitant był współtwórcą i ewaluatorem znowelizowanego programu szkolenia *Assistance i Protection Exercises for Russian Speaking Participants*, który został wdrożony przez Organizację ds. Zakazu Broni Chemicznej (OPCW). W ramach przedmiotowego przedsięwzięcia przyczynił się do

ewaluacji i zmiany ww. szkolenia, które do dnia dzisiejszego jest kontynuowane przez OPCW.

Wiele wysiłku organizacyjnego i wykonawczego włożył w przygotowanie studiów podyplomowych „Zarządzanie kryzysowe” w Uczelni Techniczno-Handlowej im. Heleny Chodkowskiej w Warszawie.

Wśród osiągnięć organizacyjnych Pana dr. inż. Marcina Anszczaka należy wymienić pełnienie różnych funkcji stanowiskowych, m.in. jako kierownik Katedry Bezpieczeństwa Wewnętrznego Uczelni Techniczno-Handlowej im. Heleny Chodkowskiej w Warszawie, gdzie nadzorował i koordynował prace związane z kształceniem na I i II stopniu studiów

na kierunku Bezpieczeństwo wewnętrzne. W tej samej uczelni koordynował realizację procesu kształcenia z przedmiotów ochrona przeciwpożarowa, zarządzanie w sytuacjach kryzysowych, obrona przed bronią masowego rażenia.

Ponadto był kilka razy kierownikiem kursów i szkoleń podstawowych oraz specjalistycznych z zakresu m.in. ratownictwa chemicznego i ekologicznego, ratownictwa wysokościowego, inspektorów ochrony przeciwpożarowej. Brał udział w tworzeniu scenariuszy do cykli podsumowania doskonalenia zawodowego funkcjonariuszy Państwowej Straży Pożarnej z terenu woj. podlaskiego. Oprócz tego stworzył scenariusze kilkudziesięciu ćwiczeń sztabowych oraz praktycznych (ratowniczych), które były realizowane podczas manewrów przez funkcjonariuszy Państwowej Straży Pożarnej z terenu woj. podlaskiego, a także strażaków i ratowników z Republiki Litewskiej.

Istotną część aktywności Pana dr. inż. Marcina Anszczaka stanowiła opieka naukowa, czyli kierowanie pracami kwalifikacyjnymi. Szczególnymi osiągnięciami dydaktycznymi w tym zakresie było wypromowanie łącznie 162 absolwentów z tytułem magistra oraz 537 z tytułem licencjata. Ponadto przewodniczył w 95 komisjach obrony prac dyplomowych (I stopnia – 17 komisji; II stopnia – 78 komisji).

Ważne miejsce w działalności dydaktycznej odegrała funkcja opiekuna naukowego doktorantów (promotora pomocniczego) czterech rozpraw doktorskich:

1. T. Gierasimiuk, *Strategia rozwoju ochrony przeciwpożarowej województwa*, Wydział Zarządzania i Dowodzenia, Akademia Obrony Narodowej, 26 czerwca 2015 r.,
2. P. Dąbrowa, *Funkcjonowanie centrum powiadamiania ratunkowego*, Wydział Zarządzania i Dowodzenia, Akademia Obrony Narodowej, 26 kwietnia 2016 r.,
3. M. Feltynowski, *Przygotowanie grupy poszukiwawczo – ratowniczej Państwowej Straży Pożarnej do działań międzynarodowych*, Wydział Zarządzania i Dowodzenia, Akademia Obrony Narodowej, 21 czerwca 2016 r.,
4. W. Bajeński, *Negocjacje kryzysowe i ich wpływ na skuteczność przeprowadzanych interwencji przez funkcjonariuszy służb mundurowych*, Instytut Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szkoła Główna Służby Pożarniczej, 29 marca 2023 r.

W ocenie dorobku popularyzatorskiego nauki Kandydata warto zwrócić uwagę na siedem autorskich i współautorskich artykułów popularno-naukowych, które dotyczyły tak istotnych obszarów wiedzy, jak: dekontaminacja, terroryzm, pożary.

Ważne miejsce w działalności organizacyjnej i popularyzatorskiej Habilitanta stał się Jego udział w dokumentalnych filmach popularno-naukowym w charakterze eksperta pt. *CBRN – zagrożenia chemiczne, biologiczne, radiologiczne, nuklearne* (16 filmów). Równie ważnym w tym zakresie okazały się wywiady eksperckie w lokalnych

mediach radiowych i telewizyjnych (2 spotkania) dotyczące działań ratowniczych wobec osób zatrutych chemikaliami oraz podczas rozszczelnienia cysterny kolejowej przewożącej amoniak.

W podsumowaniu działalności dydaktyczno-organizacyjnej należy podkreślić dużą aktywność Habilitanta w propagowaniu dorobku nauk o bezpieczeństwie. Za tę działalność był kilka razy wyróżniany:

1. Brązowa odznaka „Zasłużony dla ochrony przeciwpożarowej”,
2. Brązowy medal „Zasłużony dla pożarnictwa”,
3. Srebrna odznaka „Zasłużony dla ochrony przeciwpożarowej”,
4. Brązowy Medal za Długoletnią Służbę,
5. Dyplom Komendanta Placówki Straży Granicznej w Bobrownikach za profesjonalizm i kreatywność w trakcie ćwiczeń „*ŹRÓDEŁKO 2018*”,
6. Nagroda finansowa Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej za wzorowe wykonywanie zadań służbowych,
7. Medal „*Za Zasługi dla Podlaskiego Oddziału Straży Granicznej*”,
8. Srebrny medal „Zasłużony dla pożarnictwa”.

Wieloletnia praca na stanowiskach naukowo-dydaktycznych, duża liczba wypromowanych dyplomantów oraz szeroka współpraca z otoczeniem zewnętrznym, świadczy o dużym zaangażowaniu Habilitanta w działalność organizacyjną oraz popularyzatorską, a także daje podstawy do pozytywnej oceny dorobku dydaktycznego. Należy przy tym stwierdzić, że Pan dr inż. Marcin Anszczak ma potencjał do dalszego rozwoju badawczego, dydaktycznego i organizacyjnego.

IV Ocena rozprawy (monografii) habilitacyjnej

Najważniejsze miejsce w dotychczasowym dorobku naukowym dr. inż. Marcina Anszczaka stanowi monografia pt. „Organizacja procesu dekontaminacji w systemie bezpieczeństwa RP”, Wydawnictwo Akademii Pożarniczej, Warszawa 2024 (ISBN 978-83-968293-4-4). Recenzentami wydawniczymi byli prof. dr hab. inż. Jarosław Wołęjszo i dr hab. Dariusz Bogusz, prof. LAW. Monografia liczy 341 strony. Składa się z wstępu, pięciu rozdziałów merytorycznych, zakończenia i bibliografii. Monografia ta jest pracą nominacyjną w postępowaniu habilitacyjnym, a dodatkowo uzupełnieniem tego postępowania jest cykl trzech wskazanych artykułów naukowych:

1. *Zabezpieczenie logistyczne działań ratownictwa chemiczno-ekologicznego*, miesięcznik *Gospodarka Materiałowa i Logistyka* 2018, nr12, s. 14-25.
2. *Challenges of organising mass decontamination in the state security system*, [w:] *Security in crisis situations in the border regions of Poland and Ukraine*, Buller L. (red.), Bonus Liber, Lublin 2022, pp. 35-46.
3. *Logistyka w procesie dekontaminacji podczas łagodzenia skutków zagrożeń CBRN w obszarze niemilitarnym bezpieczeństwa wewnętrznego Rzeczypospolitej Polskiej*, *Rocznik Bezpieczeństwa Morskiego Rok XVII–2021*, s. 81-92.

4.1. Znaczenie podjętego problemu naukowego

Zarówno monografia, jak wspomniane wyżej artykuły są wynikiem wieloletnich zainteresowań naukowych Autora, Jego pracy zawodowej, a także podsumowaniem dociekań badawczych w obszarze organizacji procesu dekontaminacji w systemie bezpieczeństwa RP. Proces ten polega na usunięciu i unieszkodliwieniu substancji

potencjalnie toksycznych i niebezpiecznych dla zdrowia takich, jak chemikalia, materiały radioaktywne oraz materiały zanieczyszczone biologicznie.

Należy zgodzić się ze stwierdzeniem Habilitanta, że w badanym obszarze aktualnie brak jest odpowiednich rozwiązań systemowych, które stanowiłyby skuteczną ochronę ludności cywilnej przed skutkami skażeń powstałych po emisji zagrożeń chemicznych, biologicznych czy radiacyjnych. Szczególnie odnieść to można do braku precyzyjnych zapisów w zakresie organizacji dekontaminacji w systemie bezpieczeństwa RP. Ponadto zauważalne są sprzeczności, co do tego, kto powinien prowadzić proces dekontaminacji w szpitalnych oddziałach ratunkowych, gdzie ustawowo zadanie to zostało przypisane Państwowemu Ratownictwu Medycznemu.

Przeprowadzone przez Autora badania empiryczne w latach 2015–2023 uwiaryściły, że w wielu przedmiotowych placówkach, także i medycznych brak jest przygotowania merytorycznego pracowników odnośnie właściwego zachowania się w wyniku ataku chemicznego, czy też innego rodzaju. W Polsce aktualne wytyczne w zakresie kształtowania obiektów leczniczych w wielu przypadkach wydają się niewystarczające. Zbudowanie skutecznej strategii zapobiegania zakażeniom szpitalnym, w szczególności w kontekście zmieniających się technologii medycznych i zagrożeń, wymaga wypracowywania indywidualnych rozwiązań technicznych dostosowanych do możliwości i potrzeb szpitala. Wyprowadzone regulacje prawne powinny dotyczyć wszystkich placówek istotnych z punktu widzenia bezpieczeństwa państwa, a także elementów organizacji procesu dekontaminacji. Ponadto regulacje te powinny odwoływać się do światowych rozwiązań oraz nawiązywać do przepisów wiodących międzynarodowych organizacji, takich jak: IAEA, OPCW, WHO czy OBWE i ONZ.

W dobie wielu zagrożeń chemicznych, biologicznych i innych wpływających na bezpieczeństwo państwa, ochronę ludności cywilnej, czy też obiekty użyteczności publicznej, zauważalny jest brak nie tylko uregulowań prawnych, ale i prowadzenia badań naukowych w tym zakresie. Wobec tego uznać należy za stosowne stworzenie prawnych ram, jak i naukowych rozwiązań dotyczących organizacji procesu dekontaminacji w systemie bezpieczeństwa RP, co znacznie poprawi organizację procesu dekontaminacji w poszczególnych rodzajach zagrożeń oraz obiektach, terenach czy regionach.

Uzasadniając znaczenie podjętego problemu naukowego należy wskazać też na inny aspekt związany z losowością (kierunkiem wiatru, pogodą itp.). Otóż proces dekontaminacji dotyczy szeregu czynności wykonywanych na terenie akcji zmierzających do zneutralizowania szkodliwego oddziaływania substancji niebezpiecznych dla ludzi i otoczenia, a to wiąże się z upływającym czasem. Z drugiej strony zagrożenia mogą być trudne do przewidzenia (natężenie, obszar itp.), co powodować może, że skutki skażeń mogą być tragiczne. Dlatego też nie należy się dziwić, że poczucie szeroko pojmowanego bezpieczeństwa obywateli wiąże się ze wzrostem ich oczekiwań w stosunku do władz państwowych, administracji rządowej, służb, inspekcji czy straży, odpowiedzialnych za reagowanie po wystąpieniu zagrożeń chemicznych, biologicznych czy radiacyjnych.

W związku z konfliktem zbrojnym na terenie Ukrainy do naszego kraju dotarła bardzo duża liczba osób, w wyniku czego w niektórych miastach pojawiły się przypadki zachorowań na m.in. odrę. Na teren Polski dostały się także osoby poparzone środkami

chemicznymi. Niestety okazało się, że stworzony wcześniej system bezpieczeństwa w badanym obszarze nie jest doskonały, co skutkuje zaburzeniami w jego funkcjonowaniu.

Biorąc pod uwagę stwierdzone braki, uchybienia oraz sprzeczności, a także występujące zagrożenia, Autor słusznie podjął się opracowania koncepcji organizacji procesu dekontaminacji w systemie bezpieczeństwa Rzeczypospolitej Polskiej. Podjęty problem warto rozwijać od strony praktycznej (edukacyjnej, świadomościowej), jak również od strony badawczej. Podjęta problematyka zarówno w monografii, jak we wskazanych artykułach jest wieloaspektowa i interdyscyplinarna i nie zawsze znajduje szczegółowe odniesienie w publikacjach naukowych krajowych i zagranicznych.

Ponadto warto zwrócić uwagę, że poruszana problematyka ma wyraźny walor innowacyjnego podejścia do analizowanego problemu i stanowi dość znaczną ważność epistemologiczną w badanym obszarze. Niekwestionowanym walorem pracy jest jej wymiar poznawczy, naukowy oraz praktyczny.

4.2. Ocena metodologiczna

Procedura badań i zastosowane w niej metody naukowe nie budzą istotnych zastrzeżeń. Są typowe dla tego rodzaju prac z zakresu nauk o bezpieczeństwie. Habilitant przekonująco odniósł się do potrzeby podjęcia badań w przedstawionej tematyce. Bazując na zebranej literaturze metodologicznej, precyzuje określone reguły i procedury naukowe do których odwołują się badania.

W przyjętej procedurze badań Autor określił na wstępie przedmiot i cele badawcze (poznawczy i utylitarny), potem problemy badawcze (główny i szczegółowe), hipotezę główną oraz teoretyczne metody badań, sondaż diagnostyczny (wywiad ekspercki, obserwacje uczestniczące). Przy tej okazji, szkoda, że Habilitant nie sformułował hipotez szczegółowych, które stanowiłyby ważne dopełnienie problemów badawczych szczegółowych. Warto nadmienić, że stawianie hipotez badawczych jest podstawową formą naukowego rozwoju ludzkości. Każde badanie powinno mieć jasno postawioną hipotezę, która warunkuje przeprowadzanie testów, sprawdzających jej prawdziwość.

Stwierdzić należy, że problemy, cele badawcze i hipotezy są ze sobą kompatybilne oraz powiązane. Dobór metod badawczych należy uznać za trafny, adekwatny do tematyki pracy i sformułowanych problemów badawczych. Metody i techniki badawcze oraz narzędzia badań są odpowiednie dla nauk o bezpieczeństwie i w swym podejściu holistycznym dają możliwość wszechstronnego badania podmiotów i procesów z obszaru bezpieczeństwa.

W procesie weryfikacji przyjętej hipotezy głównej ważną rolę odegrały rozmowy i konsultacje eksperckie z osobami w kraju, jak i za granicą, które stanowiły znaczące uzupełnienie wymienionych metod badawczych. Ponadto Autor prowadził obserwacje bezpośrednie i pośrednie podczas delegacji, stażu oraz wizyt w międzynarodowych ośrodkach i organizacjach, a także brał udział - w charakterze obserwatora, eksperta czy rozjemcy w ramach różnych ćwiczeń. Prowadzone były także obserwacje pośrednie i bezpośrednie w szpitalnych oddziałach ratunkowych. Wizyty studyjne w kilkudziesięciu obiektach Państwowego Ratownictwa Medycznego, przy wykorzystaniu teoretycznych metod badawczych, pozwoliły na wyprowadzenie określonych wniosków w zakresie organizacji procesu dekontaminacji w przedmiotowych obiektach.

Niewątpliwie dużym atutem w realizacji przedmiotowych badań było doświadczenie zdobyte przez Kandydata w czasie ponad pięcioletniej służby na

stanowisku Dowódcy Sekcji w Jednostce Ratowniczo-Gaśniczej nr 2 Państwowej Straży Pożarnej w Białymstoku, a następnie czternastoletniej służby w Komendzie Wojewódzkiej Państwowej Straży Pożarnej w Białymstoku, podczas której pełnił funkcję Koordynatora ds. Ratownictwa Chemicznego i Ekologicznego KW PSP.

Zgodnie z organizacją procesu badawczego, poszczególne częściowe wyniki badań poddawane były dyskusjom na krajowych zespołach zadaniowych Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej, jak również w artykułach naukowych oraz na wielu konferencjach krajowych, jak również zagranicznych.

Aby rozwiązać problemy badawcze Autor przeprowadził i zrealizował szereg zadań badawczych. Największym wyzwaniem obok realizacji samych badań było zebranie informacji dotyczących przeglądu literatury z zakresu organizacji procesu dekontaminacji w systemie bezpieczeństwa państwa. W wyniku braku materiałów, Pan dr inż. Marcin Anszczak dokonał szczegółowej kwerendy aktów prawnych, obowiązujących zasad i procedur działania, a także dokumentów planistycznych. Swoje dociekania poznawcze oparł na poznaniu opinii ekspertów w Polsce i za granicą z zakresu organizacji procesu dekontaminacji. Przeprowadził badania wśród przedstawicieli Biura Planowania Operacyjnego Komendy Głównej Państwowej Straży Pożarnej, naczelnika, zastępcy naczelnika oraz dwóch głównych specjalistów Wydziału CBRN. Ponadto badaniem objął również czterech funkcjonariuszy PSP – dowódców Specjalistycznych Grup Ratownictwa Chemicznego i Ekologicznego. Ze względu na brak możliwości praktycznego sprawdzenia rozwiązania systemowego, szczególnie szczebla regionalnego i krajowego, Habilitant zastosował weryfikację personalistyczną w postaci badania sondażowego opinii różnych specjalistów.

Konkludując należy stwierdzić, że podjęte badania są nowatorskie i innowacyjne. W powyższym kontekście, wydaje się zasadne przekonanie, iż Pan Marcin Anszczak będzie dalej samodzielnie kontynuował badania o podobnym charakterze i zakresie. Jego warsztat metodologiczny oceniam bardzo wysoko i dalej też powinien być rozwijany, jeśli ambicją jest dochodzenie do wniosków wystarczająco uniwersalnych, by budziły zainteresowanie nie tylko krajowego, ale także międzynarodowego środowiska naukowego.

4.3. Ocena merytoryczna

Dokładna lektura monografii upoważnia mnie do stwierdzenia, że posiada ona wymaganą i logiczną strukturę. Kolejność poszczególnych rozdziałów opracowana jest na zasadzie ciągu wynikania (od ogółu do szczegółu). Treści są podzielone na rozdziały i podrozdziały, a zasadność ich podziału wynika z sformułowanych problemów badawczych.

Recenzowana monografia, ale i trzy wskazane artykuły nominujące do stopnia doktora habilitowanego pod względem edytorskim nie budzą zastrzeżeń, napisane są poprawnym językiem naukowym i bogato obudowane przypisami w sposób zgodny z przyjętą praktyką w piśmiennictwie naukowym.

Warto również wspomnieć o istnieniu wizerunkowych obrazów dostarczających informacje. Są to zdjęcia, rysunki i tabele, które są dobrze opracowane zarówno pod względem technicznym i redakcyjnym oraz właściwie oddają prowadzone analizy i formułowane wnioski.

Monografia składa się ze wstępu, pięciu rozdziałów oraz zakończenia, stanowiącego zwieńczenie przeprowadzonych badań. Pierwsze cztery rozdziały zakończone są wyprowadzonymi oraz opracowanymi wnioskami z procesu badawczego organizacji dekontaminacji w systemie bezpieczeństwa Rzeczypospolitej Polskiej. Natomiast piąty rozdział stanowi innowacyjną i nowatorską koncepcję organizacji procesu dekontaminacji w systemie bezpieczeństwa RP wraz z oceną wpływu na poziom bezpieczeństwa.

Rozdział pierwszy zatytułowany *Organizacja procesu dekontaminacji* zawiera zdefiniowane, usystematyzowane oraz zinterpretowane podstawowe definicje i pojęcia związane z organizacją procesu dekontaminacji w systemie bezpieczeństwa RP. Habilitant poświęcił wiele miejsca organizacji procesu dekontaminacji, analizie doktryn prawnych, jak i wynikom badań w obszarze funkcjonowania dekontaminacji wstępnej i właściwej w systemie bezpieczeństwa RP. Habilitant w większości przypadku dobrze opisał organizację procesu dekontaminacji w ujęciu doktryny prawnej RP. Chciałbym też przy okazji zachęcić Autora do bardziej śmiałej egzegezy prezentowanej literatury przedmiotu (tzw. „dyskusji z prezentowanymi poglądami autorów”). Jest to bowiem wymóg konieczny przy tego typu analizie literatury przedmiotu. Ważne jest też aby nie mylić zdjeć z rysunkami (chodzi o nazwę).

Drugi rozdział *Zarządzanie procesem dekontaminacji* zawiera jakościowe wskazówki badań dotyczące zarządzania organizacją procesu dekontaminacji w systemie bezpieczeństwa RP. Autor z dużym znanstwem zaprezentował obecnie funkcjonujące zadania, obowiązki i kompetencje poszczególnych podmiotów systemu bezpieczeństwa RP, jak i elementy dotyczące współdziałania pomiędzy rządowymi i pozarządowymi formami bezpieczeństwa. Szkoda, że przy opisie podmiotów wykonawczych w organizacji procesu dekontaminacji, pominął rolę szkoły, a szczególnie proces edukacji dla bezpieczeństwa dla tego rodzaju zagrożeń. Dobrze się stało, że Habilitant sformułował kilka istotnych wniosków, które mają wpływ na stworzenie odpowiedniego modelu decyzyjnego w organizacji procesu dekontaminacji.

Trzeci rozdział został poświęcony wynikom badań, które zostały uzyskane w obszarze międzynarodowych regulacji organizacyjno-prawnych oraz rozwiązań stosowanych w wybranych państwach na terenie Europy i USA. Autor przedstawił także wiarygodne rekomendacje w kontekście łagodzenia skutków skażeń chemicznych oraz wybranych skażeń biologicznych. Na podstawie analizy, analogii oraz porównań wyprowadził wnioski odnośnie uwarunkowań polskiego modelu dekontaminacji w systemie bezpieczeństwa.

Z kolei czwarty rozdział stanowi charakterystykę zagrożeń bezpieczeństwa, podczas których uruchamiany jest proces dekontaminacji. Na podstawie typologii zagrożeń, Habilitant opracował katalog zdarzeń, w których rekomenduje i zaleca obligatoryjnie uruchamiany w przyszłości proces dekontaminacji. Dodatkowo w wybranych zdarzeniach krytycznych opracował prognozy rozwoju zagrożeń pozwalające na rzeczywiste odzwierciedlenie zasięgu niebezpieczeństwa. Wysunął też wnioski, które mają znaczący wpływ na stworzenie rozwiązania systemowego badanego bezpieczeństwa.

Ostatni rozdział monografii zawiera koncepcję organizacji procesu dekontaminacji w systemie bezpieczeństwa RP. Treść tego rozdziału jest rozwiązaniem systemowym problematyki dekontaminacji w kraju, jak i wynikiem procesu

badawczego. Pochwalić należy Habilitanta za opracowanie procesu dekontaminacji na różnych szczeblach organizacyjnych podmiotów. Ciekawym rozwiązaniem jest propozycja utworzenia stanowiska koordynatora ds. organizacji dekontaminacji.

Zakończenie stanowi podsumowanie procesu badawczego, wskazanie treści jako wkład Autora do nauk o bezpieczeństwie. Przedmiotowa część monografii stanowi określenie dalszych kierunków badań w obszarze bezpieczeństwa, jak również swoiste rekomendacje budowy, ujednoczenia i wdrożenia rozwiązania systemowego organizacji procesu dekontaminacji, w tym innowacyjne nowe budowy tuneli i ciągów dekontaminacyjnych.

Podsumowując wartość merytoryczną publikacji należy stwierdzić, że otrzymane wyniki badań, jak również opracowana koncepcja powinny zwiększyć bezpieczeństwo państwa szczególnie w obszarze ochrony ludności przed zagrożeniami chemicznymi, biologicznymi i radiacyjnymi. Pan dr inż. Marcin Anszczak poczynił znaczny wkład w rozwój nauk o bezpieczeństwie szczególnie w obszarze propozycji zarządzania organizacją procesu dekontaminacji w systemie bezpieczeństwa RP.

Systemowa koncepcja powstała z wykorzystaniem elementów warsztatu badawczego, doświadczeń zawodowych Autora oraz licznych rozwiązań organizacyjno-prawnych w kraju oraz za granicą. Ponadto w ramach procesu badawczego Kandydat uporządkował wiedzę z zakresu organizacji procesu dekontaminacji, zdefiniował i opisał ten proces oraz ukazał współczesną organizację badanego obszaru dekontaminacji.

Konkludując należy stwierdzić, że prezentowane przez Habilitanta rozważania i przemyslenia ukierunkowane są na zwiększenie skuteczności systemów bezpieczeństwa i ochrony ludności. Treść monografii może wpłynąć na zwiększenie funkcjonowania systemów ostrzegawczych (monitorujących zagrożenia). Tym większe uznanie, że Autor w opracowaniu przedstawił nie tylko informacje uzyskane w trakcie badań, ale własne podejście i doświadczenia zawodowe do problematyki organizacji procesu dekontaminacji w systemie bezpieczeństwa RP.

W świetle wszystkich argumentów i uwag zawartych w ocenie rozprawy (monografii) habilitacyjnej oraz wskazanych trzech artykułach stwierdzam, że recenzowane opracowania są dobrze przygotowane zarówno pod względem formalnym, metodologicznym i merytorycznym. Habilitant posiada kompetencje poznawcze i analityczne dotyczące badania i interpretacji tekstów naukowych oraz publicystycznych dotyczących analizowanej problematyki.

Nie mam wątpliwości, że jest to wystarczająca podstawa merytoryczna do uznania tych opracowań za spełniające kryteria osiągnięcia naukowego mogącego stanowić podstawę do nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie.

V Wniosek końcowy

Reasumując, Pan dr inż. Marcin Anszczak legitymuje się znacznym dorobkiem naukowym, dydaktycznym, organizacyjnym oraz osiągnięciami w zakresie współpracy krajowej, jak i międzynarodowej. Zarówno rozprawa habilitacyjna, jak i trzy wskazane artykuły, w tym i pozostały dorobek naukowy świadczą o posiadaniu przez Habilitanta wystarczających kwalifikacji do prowadzenia samodzielnej pracy naukowo-badawczej. Warto zauważyć, że działalność naukowa Kandydata nie zamyka się w obrębie prac

publikowanych. Na podkreślenie zasługują realizowane zadania badawcze w ramach projektów naukowych, a także aktywność naukowa i organizacyjna.

Wobec tego stwierdzam, że Pan dr inż. Marcin Anszczak spełnia warunki określone w art. 219 Ustawy z dnia 20 lipca 2018r. *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* (Dz. U. z 2021 r., poz. 478) i wnioskuje zatem o kontynuowanie procedury zmierzającej do nadania stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie.

.....
Prof. dr hab. Andrzej Pieczywok